

ledning af den Skade, der sker paa en Ejendom ved denne Lov. Men jeg er paa den anden Side heller ikke blind for, at man i saa Tilfælde af Hensyn til Prioritetshaverne maatte have en Bestemmelse om, at en forholdsmæssig Del af det Provenu, der fremkom ved den ekstraordinære Hugst, maatte tilfalde disse — Forholdet kunde man eventuelt nærmere drøfte.

Dette er de væsentligste Indvendinger, jeg har at gøre imod Lovforslaget. Jeg haaber, at de Bemærkninger, jeg her har gjort, maa blive taget under velvillig Overvejelse, ogsaa af den højtærede Minister under Sagens fortsatte Gang.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning med Hensyn til Fastsættelsen af Priserne for den ekstraordinært udskrevne Arbejdskraft. Det bestemmes i Lovforslaget, at disse Priser skal fastsættes ved en Forhandling mellem Indenrigsministeren og paa den ene Side Arbejdsgivernes og paa den anden Side Arbejdernes Organisation. Det lyder i og for sig meget plausibelt; Vanskeligheden ligger vel heller ikke i at bestemme, hvad der kan siges at være en passende Dagleje eller Fortjeneste, som en Mand bør kunne gøre Regning paa ved dette Arbejde, nej, Vanskeligheden ved dette Forhold, i Modsætning til saa mange andre, er, at der skal tilsikres de paagældende udskrevne Arbejdere en Mindstedaglø, uden at de i Virkeligheden er tilstrækkeligt øvede i Arbejdet, og uden at de har de nødvendige Kvalifikationer. Det vil igen sige, at Akkorderne maa være saa store, at virkelig dygtige og øvede Arbejdere vil kunne tjene en Daglø, som ligger langt over denne Minimaldaglø, endogsaa er op til det dobbelte af den. Og hvis man tænker sig denne Minimaldaglø sat f. Eks. til 5 Kr.; som der har været nævnt i Udvalget, vil den Fortjeneste, som øvede Folk kan have ved dette Arbejde, blive af et saadant Omfang, at man kan sige, at Landbruget her skaber sig selv til den kommende Sommer en Konkurrence, som det overhovedet ikke kan overvinde, da det vil være utænkeligt, at man for almindeligt Landbrugsarbejde vil kunne præstere Lønninger af en saadan Størrelse, som der her vil kunne være Tale om. Hertil kan der svares, at derved opnaar man i alt Fald een Ting, nemlig at faa fyldestgjort det Formaal, som dette Lovforslag tilsigter: at faa Brændet hugget. Ja, det er ganske vist, men man opnaar det paa Bekostning af andet Landbrugsarbejde, hvortil man vil komme til at mangle Arbejdskraft, hvis ikke Arbejds-

løsheden bliver langt større, end den er i dette Øjeblik. Forholdet er jo det, at det paa Landet kniber ganske overordentligt med at faa den nødvendige Arbejdskraft. Landbruget vil altsaa ved denne Bestemmelse selv lave sig en Konkurrence, som vil kunne virke ret skæbnsvangert for Arbejder, som det samfundsmæssigt set kan være lige saa nyttigt at faa udført som dem, der her er Tale om.

Jeg har imidlertid indset, at det vil være ret vanskeligt til selve Lovforslaget at stille Ændringsforslag, som i nogen Maade kan udtrykke de Tanker, jeg her har udtalt, men jeg henstiller meget til den højtærede Indenrigsminister, at Mindstedaglønnen i alt Fald bliver bestemt paa en saadan Maade, at den kun bliver garanteret den vedkommende Arbejder en vis kort Tid, f. Eks. 14 Dage. Hvis det saa viser sig, at han ikke ved almindelig Akkord kan tjene en saadan Daglø, maa han vælge imellem enten at forlade Arbejdet eller at tjene noget mindre. Thi det lader sig ikke gøre i det lange Løb at tilsikre en Mand en Mindstedaglø, hvis han kun kan udføre det halve Arbejde af, hvad øvede Arbejdere normalt kan udføre i det paagældende Fag. Jeg vilde tro, at en Udtalelse fra den højtærede Indenrigsminister, hvorved han indrømmede Rigtigheden af denne Betragtning, vilde i nogen Maade borttage den Ængstelse, som jeg ved, der mange Steder i Landet næres med Hensyn til, hvad der kan flyde af det Forhold, jeg her har berørt.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i det høje Ting.

Foss: Den ærede Ordfører (Hauge) har allerede omtalt, hvilke Forhold paa Brændselsforsyningens Omraade det er, der giver Anledning til dette Lovforslag, og har nævnt visse Tal for de Kulforsyninger, vi er vante til at faa her i Landet. Det vil fremgaa af disse Tal, at den aldeles overvejende Del af vort Lands Kulforsyning gaar til at holde Virksomheder i Gang. Medens man regner, at der af hele Kulforsyningen kun medgaa saadant noget som 15 pCt. til Opvarmning og Husholdningsbrug, gaar hele Resten til Industrien, Gasværkerne — hvoraf ganske vist noget atter gaar til Husholdningsbrug — til Elektricitetsværkerne, til Banerne og til Bunkerkul til Skibene. Naar vi nu allerede er i den Situation, at vi i tre Maaneder saa at sige slet ikke har faaet Kul til Landet og derfor i dette Øjeblik omtrent har udtømt vore Beholdninger af